

Chương 44

Đoàn thám hiểm lên đường vào tuần lễ cuối cùng của tháng mười. Cùng đi với những gia nô người Anhđiêng, những binh sĩ Tây Ban Nha làm nhiệm vụ bảo vệ, còn có mấy người trong đoàn thủy thủ và những người thợ rừng. Ba cỗ xe đi theo chở đầy lương thực, dụng cụ, lông thú và vũ khí.

Giôphrây đờ Perắc và Nicôla Perôt dẫn đầu và đoàn người ngựa chuyên động rời khỏi vùng phụ cận pháo đài Gunxbôrô. Đến khu trại Sămpôlanh tạm dừng rồi ngựa tiếp tục đi về phía rừng. Trong một đêm, mùa thu đã đến. Trên nền cây vàng lóng lánh, những cây sồi và những cây thích nghiêng nghiêng vòm lá đỏ chói.

Trên lưng ngựa bạch hay ngựa hồng, các kỵ sĩ mặc áp giáp đen, những người Anhđiêng đầu đội lông chim, những người râu xồm được trang bị bằng súng hỏa mai, do một nhà quý tộc có dáng vẻ Conquistador điều khiển, trải ra trên khung cảnh chói chang màu sắc như một bức thảm treo tường lộng lẫy.

Một chàng thị đồng gảy cây đàn ghita và ngân vang một điệp khúc vui nhộn theo bước đi êm nhẹ trên rêu xanh của con đường mòn.

Ônôrin cùng cưỡi ngựa với Phlôrimông, người anh nó rất yêu thích.

Sau khi lội qua khúc suối cạn, Angielic tiến lên đầu đoàn, đi cùng với chồng nàng.

- Tôi muốn em phải ở bên tôi – Chàng nói với nàng.

Đóng khung trong chiếc mũ choàng màu đen, khuôn mặt của Angielic, đôi mắt xanh của nàng, mái tóc vàng nhạt của nàng tắm trong ánh nắng mơ hồ rơi từ trên vòm lá xuống, hiện lên từ một vẻ đẹp huyền bí. Bao giờ nàng cũng thuộc về rừng. Rừng lại chiếm lại nàng.

- Có thể nói là em đã được trả lại rừng Nơơ? Mọi cái ở đây đều đồ sộ hơn, chói lợi hơn...

Nàng theo chàng lên đến một ngọn đồi.

- Từ tầm cao này, lần cuối cùng chúng ta trông thấy biển.

Cả bề rộng mênh mông vàng chói chỉ hạn chế bởi một lớp sương mù nhẹ, bãi biển hiện ra như một vàng trắng mỏng manh mới mọc, một vàng trắng màu hồng trong màu xanh đêm của biển.

Xa hơn một chút, khu trại Sămpolanh gắn mình vào lớp sóng trùng điệp, không dứt của cây cối. Đây là một chám hết sức nhỏ trong kết cấu chặt chẽ của phong cảnh, một dấu ấn nghèo nàn mà vẻ mong manh của nó làm trái tim nàng thất lại. Những bóng người còn có thể trông thấy hình như mất hút giữa hai hoang mạc không bờ bên: Biển và rừng. Tuy nhiên đây là cuộc sống, mối liên hệ duy nhất với thế giới bên ngoài.

Sau khi ngắm nhìn một lúc, họ đi chéo về bên trái. Tấm màn cây khép lại phía sau họ, biển biến mất. Xung quanh họ chỉ còn lại đội tháp tùng đông đúc những cây cổ thụ rực rỡ màu đỏ, màu da cam và màu vàng xỉn. Mảng xanh lục của một hồ nước sáng ngời giữa các cành cây. Một con nai đang uống nước. Khi nó ngoảnh đầu lại phía sau, đôi sừng trông giống như hai chiếc cánh màu sẫm

Phía sau những cây phong mảnh dẻ, những dây cây sồi, người ta không thể quên là ở đây một thế giới động vật có sức sống dữ dội đang sinh sôi: nai, gấu, hươu, tuần lộc, sói rừng và sói đồng cỏ; hàng nghìn con vật bé nhỏ có bộ lông đẹp: hải ly, chồn Vidong, cáo bạc, chồn ecmin. Chim chóc bay đậu đầy trên các cành cây.

Một lần nữa Giôphrây đờ Perắc nhìn Angielic với một thoáng nghi ngờ.

- Em không sợ một chút nào? Không tiếc một chút nào?

- Sợ ư? Em chỉ sợ có mỗi một lần, ấy là lần em làm cho anh không thích thú. Còn tiếc ư? Vâng, chỉ tiếc là đã sống bao năm xa anh.

Chàng đưa tay ra và đặt bàn tay lên gáy nàng với một cử chỉ chiếm hữu và ve vuốt.

- Chúng ta sẽ được hưởng hạnh phúc gấp đôi. Châu lục chưa khai phá đang chờ đợi chúng ta có thể sẽ ít tàn bạo với chúng ta hơn thế giới cũ đã chán chường. Thiên nhiên phù hộ những người đang yêu. Nội cô đơn và mối nguy hiểm xích họ lại gần nhau trong khi sự ghen tuông của con người ta chỉ tìm cách làm cho họ phải chia lìa. Chúng ta sẽ tiến lên, chúng ta sẽ phải đương đầu với vô vàn thử thách, nhưng chúng ta sẽ mãi mãi yêu nhau, thưa bà? Và có thể chúng ta sẽ đến được Nôvumbega, thành phố lớn Anđiêng có những tòa tháp bằng pha lê, có tường lát bằng vàng lá và khảm ngọc. Đây, thành phố đã đến với chúng ta. Đây, lá cây bằng vàng rờn và những bất ngờ lấp lánh sắc màu của sương mù. Sông trong xứ sở này là sông giữa lòng một viên kim cương mà tất cả các mặt của nó chỉ ánh lên một chút là đã sáng rực lên rồi. Các thái ấp của chúng ta đây, nữ hoàng của ta ạ, các lâu đài của chúng ta đây...

Chàng kéo nàng lại gần hơn nữa, áp má chàng lên má nàng. Chàng vừa hôn nàng, vừa thì thầm với nàng những lời điên dại.

- Nữ anh hùng của ta, nữ kỹ sĩ của ta, nữ chiến sĩ của ta...trái tim của ta...linh hồn của ta...vợ của ta...

Những tiếng cuối cùng này thốt ra trên môi chàng mang đầy đủ ý nghĩa. Tựa như chàng thốt ra từ sự sùng kính đối với một tình yêu mới và cũng là sự thanh thản của một cuộc chung sống dài lâu trong chăm chút và âu yếm. Chàng đã tìm được một người vợ cần thiết cho chàng để sống, cần thiết chẳng khác nào con tim của chính bản thân chàng. Người vợ không còn ở ngoài chàng nữa, xa lạ và có khi là thù địch, mà là một người vợ ở ngay trong chàng, một người bạn tối cao, gắn chặt với đời chàng, với những ý nghĩa đàn ông của chàng. Chàng đã khám phá ra bí mật của tình yêu. Chồng vợ bên nhau, ngồi trên mình những con ngựa đứng im, họ tận hưởng những giây phút hạnh phúc không chút bóng mờ được ban cho họ, những lễ khách, những người hành hương đến với tình yêu.

Vì họ đã chối từ không chịu thỏa hiệp, chối từ không chịu đứng vào hàng ngũ những kẻ tầm thường và cũng như tổ tiên họ, những hiệp sĩ cao thượng, họ không do dự gì mà vật lộn, không đánh nhau, không đi xa, không vứt bỏ tất cả của cải và danh vọng, họ đã tìm được chiếc bình ngọc Xanh- Goran, kho báu của cuộc sống, bí ẩn và vô giá, chỉ dành riêng cho các hiệp sĩ.

- Em là tất cả đối với anh – Chàng nói.

Vẻ thành kính trong tiếng nói của chàng làm nàng hả lòng hả dạ. Nàng biết là hôm nay, sau bao nhiêu nỗi nguy nan, nàng đã đạt được mục đích: tìm thấy chàng, nằm trong cánh tay chàng, chiếm trọn con tim chàng.

Cuộc đời đang mở ra cho tình yêu của hai người.

HẾT